

Pod zastavo želja si s potno dlanjo obrisal zemljo z obraza.

Z novim soncem v očeh se je zagrizel v trdo prst in s pesmijo v prsih je delil svoje obstajanje.

Iz bolečih dlani je vzknila nova želja po potrditvi mlade moči.

UVIJEK IZNOVA SE VRAČAM NA STAZU
SJEČANJA BUVA OSJEČANJA UBIJA
NEPOVERJENJE MEĐU ISTIMA
POLAKO SE GUBIM U
DALJINI I PITAM SE
GDJE SAM BIO
JUČE U JEDAN
U JUTRO...

BRIGADIR

BRIGADIR — je to zgolj beseda, ki v današnjem brezodmevnem, sivem svetu brezdelja in pohlepa pomeni neko vrsto prezira, posmeha...?

Delati zastoj, delati in le delati. Že tu se začne pojavljati miselnost, ki mladega človeka odbija od brigadirskega življenja. Zakaj? Veliko bolje se mu godi po mesecu odtujenega garanja v tovarni.

Denar?

Je res toliko vreden, da odtehta človekove vrednote, prijateljstvo, ljubezen...?

Nova spoznanja, brigadirska ljubezen, prijateljstvo, vse to se prepleta v brezcilnem krogu duševnosti mladega človeka. Le-ta si želi življenje s svojimi vrstniki, želi si, da bi lahko ključoval staršem in »odraslemu svetu«.

S tem je močno povezano iskanje identitete, pomembnosti, družbe in prijateljstva.

Brigada!

Delaš, kar hočeš, počneš, kar moraš, kolikor dobiš ješ, greš spat, ko je treba. Vmes so trenutki razvedrila, tečajev in spoznavanja brigadirskih moralnih in ljubezenskih naukov.

Vsakemu svoje.

Na razprostrti
dlani je iskala sledove
žuljev. Še je čutila sonce,
še je slišala pesem, še je
videla lopato - ampak žuljev
ni bilo več, ni jih bilo, razumeš!«
Kje je sonce? Ne smeš oditi, ne še zdaj!...
ampak tudi sonca ni več. Pa saj ostane še
pesem Hej, haj... Solze... Sestrice! Doči ču... Tiho bodi!
Zaista ču doči... Pojdi stran... Ne, objemi me! Poljubi in
obljube... Potem ni nikogar več. Samo upanje na novo poletje.

Čez eno leto:
Ne iščem
žuljev, bratec! Zdaj iščem
tebe, v tej neskončni ravnini.
Ni te v pšenici, ne v gozdovih.
Morda pa le pride sonce in ti z njim.
Spomini nikoli ne umrejo, ker so življenje.
In ti si spomin. Slišim te: Sestrice, nikada...
Tudi jaz te nikoli ne pozabim, ker si življenje.

OBVESTILO

Pripravljamo se na ustanovitev sadjarsko-vrtnarskega društva v Grosupljem. Vse, ki želijo postati člani društva, se v njem izobraževati, izmenjati izkušnje vabimo, da se javijo osebno tov. Ivanu Janežiču, Pod gozdom c. V/23 ali ob sobotah na tel.: 772-322.

Ustanovni občni zbor bo meseca maja 1984.

Otroci ženam za 8. marec

V tednu pred 8. marcem so vzgojiteljice z otroki v vseh enotah pripravile program, ki je bil posvečen mamicam in babicam. Prireditvam so prištevnovali tudi očetje, saj si z materjo delita vsakodnevno delo pri skrbi za otroka. Starši so se vabilu množično odzvali.

S pripravljenim programom so otroci popestrili Dan žena tudi v nekaterih delovnih organizacijah.

Otroci iz enote Grosuplje so nastopali v tovarni Motvoz in platno ter v Krajevni skupnosti Grosuplje.

Posebno svečano je bilo v Domu starejših občanov v Grosupljem, kjer so ženam ob zaključku podarili tudi cvetje. Žene, ki se prireditvi niso mogle odzvati, so otroci obiskali v njihovih sobah.

Na ta način so naši najmlajši navezali stik s starejšimi in jih bodo v obojestransko zadovoljstvo še kdaj obiskali.

Otroci iz Ivančne gorice so obiskali žene v IMP — Livar in v krajevni skupnosti Ivančna gorica.

VVO »Stojan Šuligoj« Grosuplje

Srečanje v počastitev dneva žena

V počastitev Dneva žena je šolsko kulturno umetniško društvo iz Grosupljega priredilo 6. marca v Druženem domu v Grosupljem srečanje z upokojenimi ženami iz grosupeljske krajevne skupnosti. Zbralo se je kakšnih šestdeset žena, ki so jim prizadevne tovarišice iz šole in vrtca s svojimi varovanci priredile ljubeč program, sestavljen iz petja, recitacij in kratkih igrice, s kratkim nagovorom pa jim je zaželel dobro počutje predsednik skupščine krajevne skupnosti Vinko Petrič.

Po tem uvodnem delu, s katerim so bili povabljenke zelo zadovoljne, so prirediteljice pripravile tudi skromen prigrizek, ob katerem se je razvil živahen razgovor, ki je pokazal, da si žene takšnih srečanj

še želijo. Mnoge od njih so sicer kljub upokojitvi še zelo dejavne v družbenopolitičnem in kulturnem življenju kraja, večina pa se vendarle bolj drži doma in jim taka srečanja pomenijo prijetno

spremembo v vsakdanjem življenju pa tudi stik z znanjimi, s katerimi se bolj pogosto vidijo.

Po lanskem prvem srečanju je bilo to že drugo; upamo pa, da bodo takšne prireditve

postale vsakoletne, saj na upokojene žene, ki so s svojim dolgoletnim delom dale naši družbi velik del svojega življenja, vse preradi pozabljamo.

Vinko Petrič
foto: B. Ambrož